

stger idag, at formodentlig vil et Udvalg blive at nedsette; igaar synes mig, der var mindre Udset til; men efter den Bending, Debat-ten idag har taget, kan jeg ikke troe andet, end at det er aldeles utvivlsomt; thi det For-slag, som foreligger, saaledes som det er kom-met til os fra Landstthinget, fortjener dog vis-selig, saaledes som det ogsaa idag stærkt er fremhævet af dygtige Mænd, at tages under en alvorlig Overveelse her. Der findes vis-selig Et og Andet deri, som ikke kan be-hage hverken den, som elsker Friheden i Al-mindelighed, eller Pressens Frihed i særdeles-hed, men der er vistnok ingen Tvivl om, at dette vil kunne faae en heldig Forandring. Der savnes vistnok ogsaa Et og Andet i Loven, som man kunde ønske, f: Ex., som den ærede Rigsdagsmand for Sørs Amts 4de Di-strict (Boisen) bemærkede, at denne Presselov maatte have indeholdt en større Opmuntring for Forfatterne; thi det er, som vi see, en Lov, der skal gives om Pressens Brug, men ikke, som i Baiern, en Lov til Betyggelse mod Misbrug af Pressen; jeg mener der-for, en saadan Lov maa indeholde Alt, hvad der kan vise — hvad jeg troer virkelig er Til-fældet for Diebtlikket —, at baade Regjeringen og Folket med Kjærlighed omfatte den frie Brug af Pressen. For dog at henlede Op-mærksomheden paa et Exempel, uden dog der-ved at komme ind paa det Gebeet, som lig-ger udenfor den nærværende Discussion's Grændser, saa vil jeg holde mig til Det, der, om jeg hørte ret, allerede blev anty-det af den ærede Rigsdagsmand for Bræsto Amts 2det District (Schack); det er nemlig det Moment i den svenske Trykkefrihedslovgiv-nings 2den S, 4de Afdeling, som handler om den Afgang, som bør være fri for Forfattere til Embedsarchiver, for at kunne skaffe sig sik-kre Oplysninger til Beviis for det, de igjen-nem Pressen have paaastaet. En saadan har man meget savnet her i Landet, hvor Trykke-frihedens Historie vistnok vil afgive flere Exemp-ler paa, at Mænd ere blevne dømt, og maa-see blevne dømt haardt, netop fordi de sav-nede saadan Afgang, som ikke var dem hjem-let i Lovgivningen. Jeg troer, at det er et af de Savn, vi maae føle ved den os forelig-

gende Lov. — Endnu skal jeg blot tillade mig at bemærke, at en æret Rigsdagsmand (Span-det), for hvis Dygtighed jeg nærer megen Hvi-agtelse, igaar udtalte sig om, at han ønskede kun at stemme for den sidste Paragraph i Landstthingets Lovforslag: „Alle hidtil gjælden-de Aordninger angaaende Trykkefriheden, der-under dog ikke indbefattet dem, hvorved Efter-tryk forbydes, ere ved denne Lov ophævede;“ men den samme høitagede Rigsdagsmand kom dog tilbage til, at denne Lov indeholdt adfælt-lige Bestemmelser, som vilde finde deres Plads i Criminalloven; han ønskede altsaa dog selv, eller indsaae Nødvendigheden af, hvilket han som en skarpsindig Dommer naturligtvis maatte, at en saadan Lov er til, og at Straf bør ramme den Skyldige ogsaa ved Misbrug af Pressen. Men jeg troer ingenlunde, at en Forfatter vilde være tjent med, at han gjen-nem Lovgivningens store Chaos skulde udfinde, hvor han havde at bevæge sig for at gaae Ram forbi; jeg troer, at han er langt bedre tjent med at have det paa eet Sted. At skulle søge til Criminallovgivningen, som forstørste-delen handler om Personligheder, med hvilke Forfatteren vist i Almindelighed ikke kan ønske at sættes i Klasse, vil for ham være mindre heldigt. Det er netop et Gode for Forfatteren, naar han veed, hvorvidt han kan bevæge sig med en vis Frihed; det er det, som vi i sær-deleshed have savnet hidtil, og som jeg igjen-nem 25 Aar ofte haardt følte Trykket af, uagtet jeg troer, at jeg var bekendt som en mo-derat og retfærdig Mand, men jeg følte dog ofte, at jeg havde Lænten om Venet. Jeg skal, efter Alt, hvad jeg saaledes har tilladt mig at yttre, kun paa det Varmeste anbefale Forsam-lingen, at Sagen gaaer til næste Behandling, og at et Udvalg maa blive nedsat til dens alvorlige Overveelse.

J. M. Hansen: Efter Alt, hvad der igaar og idag er bemærket af forskellige ærede Talere imod det nu foreliggende Lovforslag, kan jeg fatte mig kort. Jeg skal aldeles und-lade at omtale de forskellige enkelte Paragra-pher; jeg skal ogsaa aldeles undlade at oplæse Paragrapher saavel af Danske Lov og af Loven af 1799 (Hør!), dette frygtelige Sværd, som af det nu foreliggende „liberale,